

ἐκείνο βοστρύχιον, ὅπερ εὐσπλαγγχος χειρ ἀπέκοψεν ἀφ' ὕμων πρὶν ἀφελθῆτε εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐμπόρου! Αὐτὸ δὲν διέρρηξε τοὺς δεσμούς του πρὸς τὸ παρελθόν, δὲν περιπλανᾶται ξένον μεταξὺ ξένων προσώπων, δὲν εἶνε ὄργανον τῶν κενοδοξίων τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἀναπαυόμενον ἐπὶ πιστοῦ στήθους κινεῖ τὴν χορδὴν τῶν πόθων καὶ τῶν ἀναμνήσεων.

[Ἐκ τῶν τοῦ Castelnovo].

II. B.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μικροῦλι, κατακίνουργο,
Γυρμένο 'ς τ' ἀρογιάλι,
Θὰ πίστευες, τὰ κόματτα
Πῶς μόλις τό 'χαν βγάλει.
'Σὰ νὰ τὰ σάρων' ἀπαλά
Θαλασσινὴ φρεσκάδα
Φτωχὰ σπητάκια χαμηλά,
Γεμάτ' ἀσπράδα.

'Απ' τὸ βουνὸ ποῦ ὑψώνοταν
'Σ τὰ βάρη, ἀντικρινά του,
Θ' ἀγνάνειυες 'ς τῆς θάλασσης
Τὴν ἄκρη τῆ θωριά του,
Σὰ βροῦχα 'ς τὴ σειρά λευκά
Πῶτωχ' ἐκεῖ ν' ἀπλώσουν
Κάποια χεράκια ἐργατικὰ
Γιὰ νὰ στεγνώσουν.

Ποτάμι δὲν τὸ πότιζε·
Βαλανιδιαιε, πλατάνια
Δὲν ἔρριχναν τοῦ ἴσκιου των
'Σ αὐτὸ τὴν περηφάνια.
Μονάχ' ἀπὸ καμμιὰ μεριά
Ξεμύτιζε μυρτοῦλα,
'Ἄλλου βροδιὰ καὶ λιγαριά,
Καὶ μὴ βρουσοῦλα.

Καλοκαίριου τὸ 'χρῶσωνε
'Ἡμέρα ἡλιοκαμμένη,
'Ἄλλα ψυχὴ δὲ ὀδύλεπες
Μεσ' τὸ χωριὸ νὰ μένη,
Οὔτε τραγοῦδι, οὔτε μιλιὰ
Νὰ τρέχη 'ς τὸν ἀέρα.
'Ἐλεῖπαν ὄλοι 'ς τὴ δουλειά,
'Σ τὸν τρύγο πέρα.

Μικροῦλι, κατακίνουργο,
Γυρμένο 'ς τ' ἀρογιάλι,
Θὰ τὸ θαρροῦσες νήπιο
Μ' ὀλόξανθο κεφάλι,
'Οπου, γυρτὸ σὰν τὸ θωρετ,
Μὲ τὸ φιλι' 'ς τὸ στόμα
Πηγαίνει ὁ ὕπνος νὰ τὸ βροῖ
Καὶ 'μέρ' ἀκόμα.

Καὶ μόνο 'ς τὴν ἀπάντεχη
Τῆς ἐρημιᾶς γαλήνη
Θὰ ν' ἄκουγες τὴ θάλασσα
'Σ τὰ πόδια του νὰ χύνη
Τὸν ἱερό της τὸ σκοπὸ.
'Ἡ μάνα τὸ μωρὸ της
'Κοιμοῦσε μὲ τὸ χαρωπὸ
Νανουριτό της.

Καὶ τότε μὲ τῆς θάλασσης
Τῆ μητρικῆ ἀρμονία
Μέσ' τὴν ψυχὴ σου θὰ ν'ἰωθεῖς
'Ἀφρόπλαστη εὐτυχία

'Σὰ νὰ σοῦ 'φέρναν 'ς τὰ νερά
Κρυμμένα χίλι' ἀηδόνια
Σὲ χίλιων τραγοῦδιων φτερά
Τὰ πρῶτα χρῶνια.

Καὶ μι' ἀστραπὴ παράξενη
Θ' ἀπίθωνε μπροστά σου
Τὴν κούνια, τὰ βουχάκια σου,
Τὴ φλόαρη γιαγιά σου,
Κούκλαις, χοροῦς, γέλια, φιλιὰ,
Κι' ἀπάνου 'ς ὅλα ἐκεῖνα
Μάννας τραγοῦδι κι' ἀγκαλιὰ,
Μάννας ἀκτίνα!

'Ἐν Μεσολογγίῳ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Ἀγαθόπουλος, ἔπιε ποτήριον ζύθου εἰς τοῦ Φίσερ καὶ ἀναμένει ἤδη πρὸ τῆς ὥρας τὸ τράμβαῦ διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Αἴφνης τύπτει διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον.

— Ἀνόητος ποῦ εἶμαι! δὲν ξεκινῶ σιγά-σιγά μὲ τὰ πόδια μου, κι' ὅταν θὰ περῶ μπαίνω μέσα. Ἔτσι δὲν χασουερῶ καθόλου!..

*
**

'Ἐν μνημοσύνῳ.

Πολλοὶ φίλοι παρηγοροῦσι τὴν ἀτυχῆ, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει τὸν σύζυγόν της.

— Ἀχ! ἀποκρίνετ' ἐκείνη δακρῶσασα, τὸ αἰσθάνομαι πῶς δὲν θὰ ἔμπορέσω νὰ ζήσω πολὺ. . . χήρα.

*
**

'Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.

Κατηγορεῖται τις ὅτι ἐκλεψε τὸ ὥρολόγιον ἄλλου.

— Καὶ πῶς; λέγει ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, δὲν ἐφοβήθης ὅταν ἐκλεπτες τὸ ξένον πρᾶγμα;

— Ἐφοβήθην, κύριε πρόεδρε. . . . μήπως τὸ ὥρολόγι δὲν εἶνε ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι.

*
**

Παρουσιάζουσιν εἰς τὴν κυρίαν Π* . . . νεαρὸν διδάκτορα τῆ ἱατρικῆς.

— Μπα, λέγει ἡ κυρία, τὸσον νέος καὶ νὰ εἶσθε ἤδη ἱατρός!

'Ο διδάκτωρ προσκλίνει μειδιῶν:

— Γιὰ τοῦτο, κυρία, καὶ δὲν θεραπεύω παρὰ μόνον μικρὰ παιδιὰ.

— Ἀ! ἔτσι; τότε μάλιστα, λέγει ἡ ἀγαθὴ κυρία.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

'Ο ψεύστης κατορθώνει ὥστε ἐν ἀρχῇ μὲν νὰ φαίνεται τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθεια, ἐν τέλει δὲ νὰ θεωρῆται ἡ ἀλήθεια ὡς ψεῦδος.

'Ο,τι ἡ κοσμιότης εἰς τὸ ἦθος, τοῦτο ἡ καθαρῶς εἰς τὸ σῶμα.